ONDAKEMAA

II

PRINSESSA, RITARI
JA NARRI

T. H. Hukka

OHDAKEMAA II

PRINSESSA, RITARI JA NARRI

Omalle laumalleni ja hengenheimolaisille,

eksyksissä oleville, kyllästyneille etsijöille,

Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,

kenties siemeneksi,

jolle Luoja antakoon kasvun,

jos niin tahtoo,

rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA 11

Prinsessa, Ritari ja Narri

© 2018 Hukka, T. H.
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-498-639-7

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

KRUUNUNPRINSESSA

JELISEPAN

TARINA JATKUU

LUKU I

Olin viettänyt Warginlaakson linnassa jo useita varsin rauhallisia päiviä kaikkien niitten epämääräisten ja juoruja aiheuttaneitten seikkailuitteni jälkeen, joitten johdosta en ollut enää erityisen suosittu morsianehdokas varsinkaan korkeaarvoisille miespuolisille, vaikka olinkin kruununprinsessa, kuningas Willefin ainoa lapsi. Ylhäisen väen silmissä olin ainakin lievästi mielenvikainen ja tasapainoton nuori neito, josta ei yleisesti ottaen toivottu ainakaan seuraavaa hallitsijaa Cardusiaan. Kansa ei ehkä pitänyt minua aivan niin hulluna kuin hoviväki, mutta tuskin sekään halusi minusta kuningatarta.

Cardusian kansan tai hoviväen yleinen asenne ei haitannut minua vähääkään. Olin itse lähtenyt pakoon asemaani kruununperillisinä ja Neuvoston silmätikkuna, ja vaikkei ensimmäinen pakoyritykseni onnistunutkaan aivan toivomallani tavalla, olin päässyt sentään pois kuninkaanlinnasta, Neuvoston silmien alta, ainakin toistaiseksi. Mutta asemani Cardusian hallinnossa oli edelleen avoin, ja sain edelleen pelätä, että isäni järjestäisi minulle jonkun sulhasen, ainakin jos Neuvosto häntä siihen painostaisi.

Isäni kuitenkin tuntui suhtautuvan minuun astetta ymmärtäväisemmin sen jälkeen, kun oli meinannut luvata minut vaimoksi inhottavalle Didrik Didrikinpojalle, joka oli osoittautunut suorastaan rikolliseksi. Tuon epäonnistuneen kihlasuunnitelman jälkeen isä olisi saattanut antaa minun vetäytyä Naimattomuuden Valinneitten Naisten yhteisöön, mutta itse en syystä tai toisesta halunnut sinnekään. Ja Neuvosto halusi varmasti edelleen tehdä minut harmittomaksi naittamalla minut lapsentekijäksi jollekulle suunnilleen sopivalle miehelle, joka olisi lojaali Neuvostolle, ja etenkin niille sen jäsenille, jotka mielistelivät Molcavarathian kuningasta. Jos nimittäin synnyttäisin selväjärkisiä lapsia, heidät kenties kelpuutettaisiin kruununperillisen asemaan. Epäilin sitä kyllä vakavasti. Oli

vaikea uskoa, että minunlaiseni tunnekuohuihin ja mielettömyyksiin taipuvainen, herkkähermoinen ihminen voisi synnyttää kyllin tervejärkistä jälkeläistä, saati sitten kasvattaa lapsiparasta järkevää ja rauhallista olentoa. Etenkään, jos puolisoni olisi sellainen, jonka seurassa menettäisin tavan takaa hermoni…

Warginlaaksossa, ritari Josian vastikään perimässä linnassa, minulla oli ollut aikaa hävetä viimeaikaisia tunnekuohujani, muistella joitakuita miellyttäviä tapahtumia ja yrittää työntää ikävämmät asiat mielestäni jonnekin taustalle. Viihdyin varsin hyvin vieraana siinä vaatimattomassa linnassa ja jokseenkin hiljaisessa seurueessa. Mieleni oli myös varovaisen toiveikas siitä syystä, että minulla oli tietyt haaveeni ja pyyteeni, ja rohkenin ajatella olevani kenties hitaasti menossa niitten täyttymiseen johtavaan suuntaan. Tai en ainakaan ollut aivan toivoton ja apea, enkä niin levoton kuin kotonani kuninkaanlinnassa olin usein ollut.

Koska isällä tai Neuvostolla ei ollut vielä tiedossa uutta sulhasehdokasta minulle, saatoin haaveilla mieluisimmasta mahdollisesta vaihtoehdosta. Jos ylevämielinen ja sangen miellyttävä nuori isäntäni alkaisi tottua läsnäolooni kodissaan, hänelle saattaisi jollakin sopivalla hetkellä ilmaantua mielleyhtymä, josta ehkä koituisi minullekin jotakin iloa. Hetkittäin olin siis suorastaan toiveikas. Mutta koska luontoni oli, kuten todettua, varsin ailahtelevainen, saatoin toisina hetkinä soimata itseäni ahneeksi ja itsekkääksi, tai suorastaan inhota romanttisia haaveitani ja hempeämielisyyttäni.

Olin viettänyt aikaani lähinnä Vaeltaja Jooelin ja muiden Vaeltajaveljien seurassa, tai sitten yksikseni, kirjoittaen kaikesta kokemastani. Linnanherran asemaan siirtynyt ritari Josia oli keskittynyt linnansa viljelysalueitten hoitamiseen liittyviin asioihin linnanvoudin ja tämän apulaisten kanssa. Ainakin oletin Josian kierrelleen päivätolkulla tarkistamassa tiluksiaan, koska en ollut nähnyt häntä useinkaan edes päivällisellä, mikä turhautti minua suunnattomasti. En kuitenkaan halunnut ajatella, että hän välttelisi minua tarkoituksellisesti, koska silloin minun olisi pitänyt ajatella myös syytä moiseen välttelyyn, ja sitä en halunnut tehdä.

Josian kummallinen ystävä, Narri, taas oli kuljeskellut milloin missäkin linnan alueella. Olin kyllä tehnyt itselleni selväksi, että minun olisi hyväkin välttää tapaamasta heitä kumpaakaan kahden kesken. Minullahan ei ollut Warginlaaksossa mukanani seuraneitoa tai kamarirouvaa, joten asemani oli epäsovinnainen ja arkaluontoinen. En kuitenkaan edes toivonut isäni lähettävän ketään hovista

seurakseni tai moraalinvartijakseni. Viihdyin paljon paremmin siten kuin olin; yksikseni, Vaeltajaveljien seurassa, tai parhaimmillaan Josian seurassa.

Ainoa viihtymistäni hieman häiritsevä seikka oli tietysti Narri, koska hänen välttelemisensä tuotti välillä päänvaivaa ja ylimääräisiä juoksuaskelia käytävillä. Oli käsittämätöntä, miten hän saattoi ilmaantua suunnilleen joka paikkaan, missä itsekin kuljeskelin, paitsi tietysti käymälään tai makuukamariini. Saatoinpa joskus piiloutua ikkunasyvennykseenkin tai seinävaatteen taakse, etten olisi jäänyt kahden hänen kanssaan.

Välillä olin lähes varma siitä, että Narri suorastaan yritti yllättää minut yksikseni jostakin, ja se osoitti mielestäni pöyristyttävää julkeutta tai mielenvikaisuutta, joka tosin olisi antanut aiheen sääliä häntä, jos Vaeltaja Jooelin eettisiin opetuksiin oli uskominen. Mutta epäilin, ettei Narrin kohdalla ollut kyse mielenvikaisuudesta, vaan itsekeskeisestä häikäilemättömyydestä, tai sitten halusta kokea itsensä merkitykselliseksi olemalla paremman puutteessa edes ärsyttävä, ellei osannut olla kiinnostavakaan. Vaikka olimmekin keskustelleet joitakin kertoja kahden kesken ja vaihtaneet jopa muutaman ystävällisemmän sanan, ei Narrilla olisi ollut oikeutta kuvitella, että haluaisin hänen pyrkivän seuraani.

Josian äiti, linnanrouva Joceline, ei ollut vieläkään uskaltautunut palaamaan kotilinnaansa, koska emme tienneet, missä päin valtakuntaa hänen väkivaltainen poikapuolensa Didrik pakoili ja piileskeli, ja hautoiko tämä yhä kostoa Josialle. Jocelinen kimppuun käyminen olisi ollut varsin toimiva tapa kostaa Josialle, koska Josia ilmiselvästi rakasti ja kunnioitti äitiään. Didrik oli kai kuvitellut minunkin olevan Josialle tärkeä ja jollain tapaa rakas olento, tai suorastaan mielitietty, koska hän oli uhannut ottaa minut vaikka jalkavaimokseen, ettei vain Josia saisi minua. Josia ei kuitenkaan ollut sanallakaan tai eleelläänkään viitannut siihen, että tavoittelisi minua vaimokseen, mikä hieman mietitytti minua, mutta en todellakaan halunnut ajatella sen merkitsevän sitä, etteikö hänelle olisi voinut olla aiheeseen liittyviä ajatuksia.

Kuvittelin joka tapauksessa olevani Warginlaakson linnassa jokseenkin turvassa Didrikin huomiolta ja pahoilta aikeilta. Kaikki linnasta löytyneet salakäytävät oli tutkittu ja suljettu. Linnanpihalla kulkiessani minua tarkkaili yleensä yksi tai kaksikin vartiomiestä tai aseistautunutta Vaeltajaveljeä, ja huoneeni ovella seisoi melkein

yötä päivää vartiomies. Tällainen vartiointi hieman häiritsi yksityisyyttäni, vaikkakaan sen tarkoitus ei ollut rajoittaa, vaan suojella minua.

Kaikesta tästä vartioinnista huolimatta oloni oli kuitenkin paljon vapautuneempi kuin kuninkaanlinnassa ollessani. Minun ei tarvinnut sietää turhamaisia ylimyksiä tai muita ihmisiä, joitten näkeminen ärsytti minua, tai teeskenneltyä hilpeyttä ja teennäistä ystävällisyyttä. Vaeltajaveljien seura ja opetus tekivät minulle hyvää. Heidän seurassaan oloni oli rauhallinen, ja heidän opetuksensa vei ajatukseni kauemmas omista ongelmistani ja muista maallisista murheista. Vaeltaja Jooelin kautta tapasin myös ihmisiä, joitten näkeminen herätti minussa sääliä ja tarvetta auttaa. Köyhien ja sairaiden kohtaaminen auttoi minua myös muistamaan, miten ylellinen oma asemani oli kaikin puolin aina ollut.

Useina iltoina jäin Jooelin luo seuraamaan hänen työtään. Hän käsitteli hellävaraisesti vanhoja paperikääröjä ja kopioi vanhoja tekstejä uusiin kääröihin. Minusta oli mukava seurata hänen kätensä ja sulkakynän rauhallista liikettä. Hän esitteli minulle myös tuohipaperia, johon oli raapustettu hieman erilaisia, yksinkertaisia ja suoraviivaisia kirjaimia. Pystyin kyllä tunnistamaan kirjaimet, mutta sanat olivat jotakin minulle vierasta kieltä.

”Mistä nämä tuohet ovat peräisin? En edes tiennyt, että jotkut kirjoittavat tuolla tavalla raapustamalla”, sanoin katsellen jo vanhaa, haperoksi kuivunutta tuohiarkkia.

”Kotikylässäni kukaan ei osannut kirjoittaa ennen kuin Vaeltajaveljet toivat sinne orvoksi jääneen pojan, joka osasi kirjaimet”, Jooel kertoi hymyillen. ”Ystävystyin hänen kanssaan, ja hän opetti minut kirjoittamaan tuohenpaloille. Osa näistä on hänen nuorena kirjoittamiaan tekstejä.”

”Missä hän on nyt?” kysyin yllättyneenä.

”Toivoakseni hän asuu edelleen rakastamansa naisen kanssa siellä syrjäisessä kylässä, kaukana täältä, pohjoisessa. En ole itse käynyt siellä vuosikausiin.”

”Miksi sinä sitten lähdit kotikylästäsi?” kysyin.

”Lähdin Vaeltajien mukaan”, hän vastasi hiljaa. ”Kylässä tapahtui kaikenlaista, mikä uhkasi kyläläisiä, ja jonkun oli lähdettävä etsimään Vaeltajaveljiä avuksi. ”

”Mutta lähdit kuitenkin pidemmäksikin aikaa pois”, totesin kysyvästi. ”Eikö siellä kotikylässäsi sitten ollut sinulle mitään syytä jäädä? Morsianta esimerkiksi?”

”No… olihan minulla tavallaan morsian, siis neito, joka oli ehditty luvata minulle. Mutta hän rakasti ystävääni, ja luovuin hänestä”, Jooel totesi rauhallisella äänellä.

”Todellako?” äännähdin hämmentyneenä. ”Rakastitko sitä neitoa, josta olisi pitänyt tulla vaimosi, vai kihlattiinko teidät vanhempienne tahdosta?”

”Rakastinhan minä… Ja rakastan vieläkin, kaikella ystävyydellä! Janosha oli tavallaan kasvattisisareni. Hän oli pieni tyttö, kun menetti oman äitinsä, ja minun äitini oli hänellekin kuin äiti. Me olimme läheisiä, ja olin hänelle kuin veli ja ystävä. Eikä hän voinut rakastaa minua sillä tavalla kuin puolisoa kuuluisi rakastaa, enkä itsekään loppujen lopuksi ole rakastanut häntä sillä tavoin”, Jooel selitti katsahtaen minua mietteliäästi. ”Rakastan myös sitä ystävääni, Jokimia, jonka vaimoksi Janosha meni, ja olen iloinnut heidän onnestaan! Ja nyt etenkin sain iloita heidän liitostaan, kun sain tavata uudelleen heidän poikansa, joka oli vielä lapsi, kun näin hänet viimeksi.”

”Heidän poikansako? Ketä tarkoitatkaan?” kysyin yllättyneenä, koska en muistanut, olinko ehkä jo kuullut asiasta vai en.

”Vaeltasoturi Jaechimia”, Jooel vastasi naurahtaen. ”Hän on ystävieni lapsi Vaskikallion kylästä. Hän oli vasta muutaman vuoden ikäinen, kun kävin viimeistä kertaa Vaskikallion kylässä.”

”No sitten ymmärrän, miksi olet niin mieltynyt sen Jaechimin seuraan! Minusta hän ei vaikuta kovin… no, miellyttävältä… Tai siis, minusta hän on sangen juro, ainakin verrattuna sinuun itseesi”, totesin hämmentyneenä. ”Oliko ystäväsikin tuollainen vakavampiluontoinen, kuten Jaechim?”

”Ei, paitsi oikeasti vakavien asioitten suhteen! Jokimilla ja minulla oli tapana tehdä harmittomia kepposia kyläläisille. Minä en tosin koskaan jäänyt niistä kiinni, mutta Jokim istui usein Häpeäkuopassa miettimässä tekosiaan! Jaechim muistuttaa ehkä luonteeltaan enemmän äitinsä isää, josta tuli uusi kylän päällikkö. Janos oli rauhallinen ja pohdiskeleva mies. Ja valitettavasti Jaechim on kokenut kovia oleskellessaan Molcavarathian puolella”, Jooel totesi hiljaa, katsellen hetken aikaa jonnekin omiin ajatuksiinsa. ”Sellaiset kokemukset saattavat tehdä ihmisestä vakavan ja varovaisen, jopa torjuvan.”

”Niin, se on tietysti totta! Mutta itse ryhdyit siis Vaeltajaksi, kun lähdit kotikylästäsi… Etkö koskaan etsinyt itsellesi toista morsian-

ta?” kysyin mietteliäänä, katsellen Jooelin kasvoja, kun hän katseli jonnekin ohitseni. Hänen piirteensä olivat siinä määrin miellyttävät, että arvelin hänen olleen komea nuorukainen joskus. Hänellä olisi hyvinkin voinut olla liuta ihailijoita, ellei hän olisi kuihduttanut itseään liian laihaksi, pukeutunut nuhjuiseen kaapuun ja luopunut hiuksistaan…

”En todellakaan etsinyt morsianta… Rakastin kyllä erästä ihmistä eri tavalla kuin kasvattisisartani, mutta tiesin, ettei hänestäkään tulisi vaimoani. Enkä oikeastaan ole pitkiin aikoihin edes välittänyt sellaisesta rakkaudesta, joka rajaa itsensä kohdistumaan vain yhteen tiettyyn ihmiseen ja haluaa rajata tämän rakkauden vain itselleen”, Jooel totesi naurahtaen leppoisasti, ja katsahti minua tutkivasti. ”Sellainen omistushaluinen kiintymys on hyvin erilaista rakkautta kuin mitä itse tunnen sitä ihmistä kohtaan. Tunsin, että olimme kuin kaksi puroa, jotka yhtyivät hetkeksi samaksi virraksi, mutta erkanivat taas, ja yhtyivät jossain toisaalla toisiin virtoihin ja puroihin… Ymmärrätkö?”

”En tiedä”, sanoin hämmentyneenä naurahtaen. ”Olen ajatellut, että omistushalu kuuluu jollain tapaa kiintymykseen, kuten mustasukkaisuuskin…”

”Niin, omistushalu ja mustasukkaisuus voi joskus suojella kahden ihmisen suhdetta ulkopuolisilta tunkeilijoilta, mutta voisitko sinä todella omistaa jonkun ihmisen?” Jooel kysyi hymyillen. ”Haluatko, että joku pysyy rinnallasi siksi, että omistat hänet, vai siksi, että hän rakastaa sinua? Eikö ole tärkeämpää, että tiedät, että joku rakastaa sinua, vaikka hän olisi jossakin muualla? Vai onko tärkeämpää pitää joku lähelläsi, vaikka tietäisit, ettei hän rakasta sinua?”

”Totta, ymmärrän mitä tarkoitat, vaikkakaan en ole varma, miten itse asian kokisin, jos tuntisin jotakin niin voimakasta”, huoahdin hiljaa. ”Mutta tiedän kyllä, etten voi omistaa enkä hallita toisen ihmisen tunteita! Voin vain toivoa, että hän rakastaisi, kuten itse rakastan, ja pysyisi siksi rinnallani. Mutta… onko sitten rakastuminen ja se, että haluaa toisen pysyvän lähellään, jotenkin vähempiarvoista rakkautta? Vai onko se edes rakkautta?”

”Joskus sellainen kiintymys ei edes ole rakkautta. Se voi olla ihastusta ja omistushalua, tai riippuvuutta. Ymmärrät eron varmasti joskus”, Jooel totesi lempeällä äänellä. Hämmennyin hetkeksi hänen sanoistaan. Oliko hän itse joskus kokenut romanttista ihastusta, mutta luopunut sellaisesta? Vai eikö hän ollut edes kokenut

sellaista; oliko hän vain rakastanut tuntematta vähääkään omistushalua, vai mitä hän tarkoittikaan?

Katselin häntä taas, arvaillen hänen ikäänsä. Hän olisi yhtä hyvin voinut olla kolmikymmen kuin kuusikymmenvuotias; hänen olemuksensa oli hoikka kuin nuorukaisella tai kuivalla vanhuksella, kasvot olivat joko virnistelevän poikamaiset tai iän rypistämät, ja hänen paljaasta päästään oli vaikea arvioida, oliko se kokonaan ikävuosien kaljuunnuttama vai ajeltu sileäksi. Mutta todennäköisesti siitä oli vuosikausia, kun hän oli ollut kehenkään ihastunut, jos hän kerta pystyi suhtautumaan asiaan niin rauhallisesti. Luultavasti hänen rakastettunsakin olisi jo sitä ikäluokkaa, että hänellä voisi olla lapsia, ehkä lapsenlapsiakin…

”Anteeksi kun utelin”, sanoin nolostuneena; peläten Jooelin huomanneen pohdiskelevan tuijotteluni.

”Ei se mitään! Ihminenhän minäkin vain olen, omine taustoineni”, hän totesi naurahtaen. ”Enkä lähtenyt Vaeltajien mukaan siksi, että olisin pettynyt toiveissani saada vaimo! Lähdin, koska tunsin Hengen kutsuvan minua, ja viivyin matkallani, koska halusin etsiä ystäväni sisarukset, joista hän oli joutunut eroon jo lapsena. Tavallaan jätin menneen elämän taakseni kokonaan, ja siksi otin itselleni myös uuden nimen. Kaikkeuden Luojalla on ollut minulle paljon muunlaista tehtävää, enkä ole luonnoltani ihminen, joka asettuisi vuosikausiksi paikoilleen, kuten perheellisten ihmisten on hyvä asettua, elleivät he sitten vaeltele perheensä kanssa. Enkä ole millään tavoin yksinäinen! Minulla on aina ollut veljiä, joitten kanssa voin jakaa ajatukseni ja tunteeni, suruni ja iloni, jos haluan. Mutta viihdyn myös varsin hyvin vain Kaikkeuden Luojan seurassa, ilman muita ihmisiä.”

”No, ehkä jonakin päivänä ymmärrän kaltaisiasi paremmin! Siis, niitä ihmisiä, jotka ovat luopuneet romanttisesta rakkaudesta. Yksin viihtymistä kyllä ymmärrän, enkä voisi kuvitellakaan eläväni Naisyhteisössä, muuta kuin ehkä muutamia päiviä… Enkä viihtynyt hovineitojen seurassa, eikä minulla ole ollut koskaan läheistä ystävää. Ehkä en ole sellainen ihminen, joka haluaa jakaa asioitaan toisille… etenkään tietynlaisille ihmisille. Viihtyisin paremmin yksiksenikin, tai sinun kaltaistesi seurassa, kuin joukossa, jossa on pelkästään naisia”, selitin, ja Jooel katsahti minua tutkivasti.

”Olemme kaikki erilaisia, mutta jotkut meistä ovat enemmän erilaisia kuin toiset…”

”Niin, ehkä minun on vaikea löytää itselleni ystävää, tai sopivaa puolisoa, koska olen erilaisempi… Poikkean enemmän siitä, millaisia ihmiset yleensä ovat”, totesin mietteliäänä. ”En ainakaan koe paljoakaan yhteistä tuntemieni naisten kanssa. Joskus ajattelen, että luonnoltani voisin yhtä hyvin olla mieskin, tai että sopisin paremmin miehen rooliin…”

”Hengessämme emme ole sen enempää naisia kuin miehiäkään, eikä todellinen rakkaus ole sidottu siihen, kenet otamme vaimoksi tai mieheksi. Joskus vääränlainen kiintymys toiseen ihmiseen voi viedä ihmisen jopa kauemmas Luojastaan. Ollessaan yksin ihminen on vain Luojansa kanssa. Se ei tee kellekään pahaa”, Jooel sanoi hiljaa. Melkein säpsähdin, kun Narri ilmaantui kammion ovelle, ja Jooel kääntyi tervehtimään häntä hyväntuulisesti. ”Oletko näyttänyt Jelisepalle, miten siististi jäljennät tuohikirjoitusta?”

Käännyin katsomaan, kun Narri kiiruhti yhden kirjoituskorokkeen viereen ja nosti nopeasti pois sen päällä olleen paperikäärön.

”Äh, en halua esitellä keskeneräisiä töitäni… Jelisepa tietää kyllä, miten sotkuinen käsialani on”, Narri hymähti ja kiirehti pois kammiosta käärö mukanaan. Arvelin hänellä olleen jotakin kieromielistä salattavaa, kun hän ei halunnut esitellä minulle kirjoituksiaan, mutta Jooel vain naurahti ja vilkaisi minua. Näytin ehkä ärtyneeltä, ja hän saattoi päätellä syyn siihen hieman virheellisesti.

”Oletko jollain tapaa onneton, vai tuskastunut?” hän kysyi myötätuntoisesti, mutta hymyillen. ”Onko tuo omalaatuinen nuorimies häirinnyt sinua liiaksi?”

”Ei suinkaan! Olen tottunut hänen temppuiluunsa”, hymähdin tahtomattanikin punehtuen, ja yritin hymyillä huolettomasti. ”Eikä minun kai pitäisi olla mitenkään onneton! Onhan minulla ruokaa, vaatteita, paikka jossa nukkua… Ja olen kai tervekin, paitsi ehkä sielultani.”

”Sinä ehkä mietit, puuttuuko sinulta kenties jotakin, mitä arvelet tarvitsevasi”, Jooel totesi.

”Niin, niin kai oikeastaan… Ja on asioita, joita en ymmärrä, ja haluaisin saada niihin selvyyden, mutten tiedä, voinko tehdä mitään mielenrauhani hyväksi siinä suhteessa”, huoahdin hieman tuskastuneena. Jooel naputteli sormiaan pöytää vasten ja katsahti minua rauhoittavasti.

”Kaikki on Luojan kädessä. Sinä voit pyytää, mitä tunnet tarvitsevasi, ja Luoja antaa sinulle kaiken, mitä Hän näkee sinun tarvitsevan!”

”Mutta jos Hän ei annakaan juuri sitä mitä pyydän… Pystynkö kestämään pettymyksen?” kysyin huokaisten taas raskaasti, kun mieleeni nousi suurin turhautumista aiheuttava asia. Mieleni olisi tehnyt painostaa Jooelia kertomaan minulle kaikki, mitä hän tiesi Josian tunne-elämästä, mutta toisaalta halusin olla täysjärkisen oloinen hänen seurassaan, ja yritin rauhoittua. ”Äh, en tiedä! Sanoit silloin joskus, ettei rauha tule mistään ulkopuoleltamme, vaan se on jo meissä… mutta että joissakin olosuhteissa rauhantunne on helpompi saavuttaa. Nyt juuri minusta tuntuu, etten pysty keskittymään mihinkään syvällisempään, koska tietyt ulkoiset asiat vievät huomioni… Ja ehkä siksi tuntuu siltä, että minun olisi melkeinpä pakko saada selville jotakin, ennen kuin pystyn rauhoittumaan.”

”Liittyykö se jokin asia yhteisiin ystäviimme?” Jooel kysyi.

”No, liittyy… Mutta ei kai minun pitäisi sitä sinulta udella! Mutta… sitten kun seuraavan kerran vetäydyt mietiskelemään kammioosi, voitko kuulostella, mitä Kaikkeuden Luojalla on suunnitelmana minun varalleni?” kysyin hieman empien.

”Minä luulen kyllä jo nyt tietäväni jotakin sinuun liittyvää, mitä sinä itse et vielä tiedä, mutta haluatko todella, että kerron sen sinulle?” Jooel kysyi hymyillen hillittyä, kärsivällistä hymyä, joka kertoi, että olin kuin herttainen pikkulapsi hänen silmissään. Mietin hetken. Mihin kyseinen asia sitten mahtaisikaan liittyä, halusinko todella, että hän kertoisi sen minulle, vai halusinko mieluummin saada asian selville ihan itse?

”No, ehkä en… Koska se saattaisi vaikuttaa jotenkin siihen, miten suhtaudun asioihin”, sanoin sitten naurahtaen itseironisesti. ”Aivan kuin ennustajaeukon sanat, joita joku hyväuskoinen hölmö alkaa itse toteuttaa! Ehkä minun on yritettävä itse rauhoittua kuulemaan Kaikkeuden Luojan johdatusta ja Totuuden ääntä sisälläni. Kaipa se todella on minussakin, vaikka pääni onkin yleensä täynnä jotakin sekavaa puppua?”

”On se, sen voin kyllä luvata! Kun sumu hälvenee, aurinko tulee esiin, sanoi se ystäväni, joka opetti minut kirjoittamaan. Ja valo voittaa aina pimeyden… Emme voi taistella pimeyttä vastaan ilman valoa, mutta kun valo on kanssamme, meidän ei oikeastaan edes tarvitse taistella itse, kun pimeys jo pakenee”, Jooel totesi katsellen hetken sivulleen, aivan kuin muistellen jotakin mennyttä tapahtumaa. Sitten hän katsahti taas minuun ja pani merkille tus-

kastuneen ilmeeni. ”Mutta nyt aloit miettiä taas jotakin muuta… Mikä sinua mietityttää?”

”No, oikeastaan olen kyllä ihmetellyt sitä, miksi Josia kokee olevansa minusta jollain lailla vastuussa. Miksi hän sanoo, että hänellä on velvollisuus huolehtia minusta?” kysyin vakavoituneena. Jooel hymyili edelleen, mutta kohotti hieman kulmiaan ikään kuin yllättyneenä.

”Eikö hän sitten olekaan puhunut siitä sinulle itse?”

”Ei hän ole selittänyt sitä minulle sen tarkemmin… Hän vain sanoi, että jollain tavalla saatan estää häntä ryhtymästä Vaeltajaveljeksi. Olit itse sanonut hänelle niin! Mutta minä en todellakaan haluaisi olla hänelle mikään este, tai epämiellyttävä taakka”, puuskahdin. ”Miksi Josia kokee olevansa vastuussa minusta?”

”No, se asia on kokonaan Josian omantunnonkysymys, ja olisi parasta, että puhutte siitä keskenänne! Olen vain aina neuvonut häntä kuuntelemaan omatuntoaan, ja rohkaisen häntä siihen edelleenkin.”

”Entä jos… joskus menen naimisiin?” kysyin samaan sävyyn kuin olisin voinut pohdiskella sitä, laitanko ylleni kapeahihaisen vai leveähihaisen puvun. Jooel rapsutteli korvallistaan, virnistäen taas hyväntahtoisesti.

”Luulenpa että sitten hän kyllä ryhtyisi Vaeltajaveljeksi”, hän totesi naurahtaen. ”Ellet siis menisi naimisiin hänen itsensä kanssa!”

”Mutta ei kai hän minua ottaisi”, mutisin nolostuen. ”Ei hän kai aio mennä naimisiin ollenkaan…”

”Sinun kannattaa puhua Josian itsensä kanssa, jos asia sinua vaivaa”, Jooel totesi rauhoittelevasti ja vakavoituen. ”En voi puhua enempää hänen puolestaan, enkä edes voisi tietää, mitä hän sisimmässään tällä hetkellä ajattelee niistä asioista, jotka ilmeisesti vaivaavat sinun mieltäsi.”

”Mutta onko minun edes soveliasta puhua hänen kanssaan kahden kesken, tässä tilanteessa?” kysyin hämmentyneenä. ”Mitä Vaeltajaveljet tai muut ihmiset ajattelevat, jos näkevät meidät kahden?”

”No, minun mielestäni on tärkeintä säilyttää omatunto puhtaana. Se, mitä toiset ihmiset näkevät, luulevat tai kuvittelevat, on toissijaista, ellet suoranaisesti loukkaa käytökselläsi ketään”, Jooel sanoi. ”Ellei omatuntosi syytä sinua, olet hengessäsi vapaa!”

”No… Kiitos kun sanoit tuon! Hyvää yötä”, sanoin huoahtaen jo hieman rauhoittuneempana, ja ainakin luottaen hänen hyväntahtoi-

Kuka onkaan ystävä, kuka vihollinen, vai oletko itse itsellesi molempia? Kun Molcavarathian hallinto tunkeutuu reviirillesi, annatko sille jalansijaa, vai suojeletko edelleen sitä, mikä on sinulle pyhää - mielen ja hengen vapaus?

Cardusian valtakunnan epävarmasta tilanteesta huolimatta kruununprinsessa Jelisepa jatkaa vierailuaan Warginlaaksossa ja yrittää parhaansa mukaan noudattaa Jooel Vaeltajan neuvoja päästäkseen lähemmäs sitä, mitä kaipaa. Etsintäkuulutettu Didrik Didrikinpoika on yhä vapaalla jalalla, ja Josia Joshuanpoika joutuu pelkäämään niin sisarensa kuin omankin turvallisuutensa puolesta.

Kuningas Willef yrittää välttää uuden sodan Molcavarathian valtakunnan kanssa, mutta onko hän valmis uhraamaan henkilökohtaisen onnensa säästääkseen kansansa kärsimykseltä? Narri, josta on tullut Josian henkivartija, kärsii omista ristiriidoistaan. Tilanteen kärjistyessä Jelisepa joutuu kohtaamaan oman sisäisen umpikujansa. Hyväksyäkö väistämätön vai taistella vastaan, kunnes tuhoutuu kokonaan? Jelisepa ajautuu ristiriitaisia tunteita herättävien totuuksien eteen. Tunnistaako hän ystävän ja ymmärtääkö hän rakkaudestakaan yhtään mitään, vai onko hän yhä pelkojensa ja ennakkoluulojensa sokaisema?

Aavistus jostakin syvemmästä yhteydestä on kuin höyhen, joka uhkaa karata tavoittamattomiin tuulenpuuskan mukana...

Ohdakemaan tarinat jatkuvat Jelisepan ja uusien kertojien myötä. Tutustu lisämateriaaliin: www.ohdakemaa.blogspot.com

9 789524 986397